

Publicerad 2009-01-09 15:12 av Kajalpenor

Denna novell var en av många jag skrev någonstans mellan åttonde och nionde klass, och handlar om att ta vara på sig själv, och kämpa.

Favoritcitatt i denna är definitivt:

"Men varför skall en kropp leva, när sinnet vill dö?"

När döden lämnar en ensam kvar

Världen började vibrera när du dog
Alla vibrerar i olika ton
En kakofoni av missljud
Men allt tonar bort till ett brus
Knappt hörbart
Världen började tona bort när du dog

Ensam står jag kvar
Hur förstår du dig att lämna mig
Här ensam kvar
Jag kan inte leva utan dig
Ensam är jag kvar
Förtryckt av det du lämnade kvar

Det är så tyst att det slår lock för öronen. Tystnaden. Mörkret. Ingentingheten är överväldigande. Mina knän slår i marken då jag trillar framlänges.

Inte ett ljud, inte ett enda sus hörs. Vad är det här?

− Välkommen, dånar en röst.

Ljudet är så stark efter den långa tystnaden att det nästan spräcker mina trumhinnor.

− Var bara stilla och lugn så kommer allt att bli bra, dånar rösten igen.

Först vill jag lyda den men kommer på att hela den här situationen är för surrealistisk för att göra det, vem lyder en röst utan ansikte?

− Varför det? Vad händer annars?

Jag rusar upp och skriker nästan i panik, ut i mörkret.

Springer några steg framåt men stoppas lika snabbt, trillar igen, den här gången bakåt. Jag hade sprungit in i en vägg, lika svart och tyst som resten av rummet eller vad jag nu befann mig i.

− Jag ber dig att hålla dig lugn, säger rösten.

− Tänker jag knappast vara, svarar jag och ställer mig upp, lägger handen mot väggen och tänker precis börja gå när jag kommer på att jag kanske borde lämna ett märke efter mig, så jag vet när jag gått varvet runt.

Jag sparkar av mig vänstra skon, lägger den intill väggen och börjar gå, nästan småspringa nära väggen för att känna mig fram.

Hur länge har jag gått? Fem minuter, tio, femton?
Tiden försvinner iväg i det becksvarta rummet.
Jag har ännu inte kommit fram till ett hörn, bara gått rakt fram, rakt fram.
Hur stort kan ett rum egentligen vara?
Jag ger upp och sätter mig ner igen, hjärtat dunkar och mina hjärtslag är det enda som hörs, rösten har inte gett ett ljud ifrån sig sedan jag började gå.
Det susar i öronen och jag är andfådd av den raska promenaden.
Jag lutar mig bakåt mot väggen och stöttar mig på händerna.
Mina fingrar nuddar vid något och mitt hjärta stannar till när jag inser vad det är. Det kan inte vara sant. Nu börjar jag bli riktigt jävla rädd.
I en enda rörelse tar jag tag i skon och trycker tillbaka den på foten, sjunker ihop bakåt och trycker händerna hårt mot mitt varma ansikte.
− Det här händer inte, det kan inte hända!
Min röst hörs knappt för den kvävs av mina händer.
− Kan du hålla dig lugn nu?
Jag hoppar till när rösten kommer tillbaka och återigen talar så högt att jag inte kan göra annat än att hålla för öronen. Tårarna rinner, inte ner på kinderna som de brukar utan från yttre ögonvrån ner i öronen så det brusar som om jag vore under vatten när den talar.
− Jag lyssnar, får jag fram någonstans ifrån, halvt kvävt av tårar.
− Du är död.

Sista ljuset tänds.

Hela rummet lyser av ljus precis överallt. Rökelsen brinner med en tunn, grå strimma rök med doft av rosor. Avslappnande. Värmande. Omslutande.

Teet står vid sängen och är rykande varmt. Hon slår sig ner på det röda överkastet prytt med kinesiska tecken.

Kärlek, lycka och vänskap skymtar förbi.

Hon slår sig ned med en bestämdhet som förvånar, hon är så tunn och det mörkt kopparfärgade håret hänger tjock över vänster axel.

De blå ögonen ser ledsen mot bordet. Hon fingrar på de gröna glasskärvorna på nattduksbordet men ångra sig. Inte nu, strax. Hon snor fingrarna runt silverkedjan bredvid istället. Plockar upp den och trär den över huvudet,

hon måste finnas nära mitt hjärta, tänker hon om flickan på fotografiet inuti berlocken på kedjan. Hon fattas henne, hon finns inte mer, sjukdom tar unga liv alldeles för tidigt.

Hon tar en klunk te. Nu har hon bestämt sig, nu ska de återförenas.

Hon tar tag i en av skärvorna på bordet, vrider den mellan fingrarna, ljuset från alla lågor reflekteras i glaset. Hon stryker den sakta mot handleden, vita streck följs av röda smala strimmor av blod.

Tabletterna börjar kicka in, världen blir lite suddigare än vanligt.

Mycket kan göras med tabletter från en pillertrillande morsa. Hon trycker hårt och drar upp mot armvecket, huden öppnar sig och en röttsvart blod fyller snabbt såret och väller ut över resten av armen och ner på

sängen. Kroppen gråter. Tårarna forsar av smärtan. Glaset är halt av blod men hon lyckas byta hand och snart sitter där två djupgående ögon som gråter blod på andra armen. Världen gungar till och hon trillar omkull på sängen, allt är dimmigt och älvorna från hennes väggar flyger framför hennes ögon. Den där groggen, eller snarare groggarna, hon tog med tabletterna gör att allt går fort nu. Hennes hjärta kämpar för att slå, få ut blod i hela kroppen, den vill leva.

Men varför skall en kropp leva, när sinnet vill dö?

Andningen är knappt hörbar, hjärtslagen lika så, hjärnan ser bara dimma, luktar bara rökelse, smakar bara blod, hör bara brus, känner bara smärtan som befriar och för bort.

En sekund av stiltje, av ingenting, sen bara svart.

Jag slår händerna om mina handleder och mycket riktigt finns där öppna sår men jag känner inget blod. Min kropp är tom. Det finns inget blod kvar att blöda.

− Vart är hon? Jag vill träffa henne, skriker jag till rösten när jag ställer mig upp.

− Det kan du inte! Vreden i rösten får luften att darra och helt plötsligt flammar allting upp. Mina fötter bränner mig där jag står, men jag är fast besluten om att få min vilja igenom.

− Jag tänker träffa henne, säger jag trotsigt. Elden börjar skrika åt mig från alla håll och små glödhoppor landar på min hud. Det bränns.

− Självmördare, skriker de. Men det finns en sak du kan göra.

− Vad? Sä, jag gör vad som helst!

Nu är jag nästan desperat. Jag kan inte vara kvar här, jag kommer att stekas till döds. Eller är jag redan död?

− Rädda en annan för din plats.

Glödhopporna studsar mot min hud och viskar.

De ger mig hopp.

− Det är sant, svarar den dånande rösten på deras påstående.

Rädda en annan av din sort, ni självmördare, så ska du få träffa henne igen. Men, rösten dånar så att eldsflammorna darrar, våga du bara misslyckas.

En brinnande varelse lösgör sig från lågorna några meter ifrån mig.

− Våga du bara misslyckas, för då kommer både du och den att få en plats hos mig för evigt.

Varelsen springer mot mig och sätter sina brinnande händer rakt i bröstet på mig och trycker mig tillbaka med sådan kraft att jag kastas bakåt, jag flyger genom elden och landar i vatten.

Ett brusande från en spolande toalett hörs och jag åker med i spiralen som bildas genom ett hål på botten.

Hostandes kravlar jag upp på stranden, jag hade spolats ner, ner, ner och kommit ut i ett avloppsrör på sjöns botten. Jag är genomblöt och vrider mig på rygg för att pusta ut och förhoppningsvis torka lite. Det är sent, säkert framåt två, tre och sensommarnattens dimma ligger som sammet över allt.

Något mjukt snuddar vid min högra kind och jag upptäcker att jag känner beröringen även någon annanstans, någonstans där jag egentligen inte borde känna något. Jag har vingar!

Efter tjugo minuter landar jag igen. Jag är fortfarande lika blöt efter ett antal störtdykningar och kraschlandningar ute i vattnet som jag var innan jag kravlade upp på strandkanten, men skillnaden nu är att

jag är överlycklig.

Jag har vingar. Jag kan flyga.

De är stora och åt täckta av mörkt blåsvarta fjädrar som inte ger ett ljud ifrån sig när man slår med dem. Jag sätter mig på stranden och slår vingarna runt mig som ett litet tält och somnar nästan direkt i väntan på gryningen.

− Vilken underbar morgon!

− Ja, det är det verkligen.

Rösterna väcker mig ur min sömn, de låter nära, hur kan de inte ha upptäckt mig?

Jag lyfter försiktigt ena vingen och ser genast det äldre paret som står bara två, möjligen tre meter ifrån mig. Varför har de inte sett mig?

Jag harklar mig. Ingen reaktion. Jag harklar mig lite högre, ingen reaktion nu heller.

Då står det klart för mig; de kan inte se mig. Hur skulle det vara om folk gick omkring och såg änglar överallt lite då och då? Jag ställer mig upp och med ett kraftigt vingslag är jag uppe i luften, ett till och jag är högre än trädtopparna, ännu ett och jag sätter fart över vattnet.

Under natten har jag kommit underfund med att jag har någon speciell radar åt känslor av något slag. Om jag vill kan jag ta redan på vad varelser runt mig tänker och känner. Ett bra redskap då man skall rädda någon som vill ta livet av sig.

Hela dagen tillbringar jag flygandes över staden, sökandes efter någon som var beredd att ta till desperata åtgärder för att slippa allt. Silandes bland alla tusental människors känslor hittar man många färgstarka personligheter. Speciellt över Teatertorget fanns det minsann färgstarka individer. Torget var också intressant, att få veta vad alla dessa emokids tänker. Tro det eller ej, det är faktiskt mycket mer normala och glada än man kan tro.

Men det var bara ett exempel. No hard feelings liksom.

Det viktiga var att jag nu funnit mina måltavlor, om man nu kan säga så?

Nu har jag tre personer jag måste hålla reda på mitt i vimlet av alla stadens själar.

Skymningen kommer och jag slår mig ner på strandens norra sida, straxt intill bron för att vänta. Ett av mina potentiella skyddsobjekt talade nämligen om för mig att han hade tänkt hoppa därifrån ikväll. Jag sätter min känsloradar på att söka av området kring båda brofästena innan jag går in i en väntande dvala.

− Tänker inte vara med längre.

Tanken får mig att flyga upp, inte bokstavligt talat. Han har kommit upp nu, med vingliga steg är han på väg från brons norra ändå ut mot mitten.

Jag är där före honom, jag känner med honom, med allt vad han är, tänker göra och har tagit, för något har han tagit. Nedåtjack kallas det, för att våga, för att orka. Jag väntar och det är då det slår mig; hur ska jag rädda honom?

Jag kan inte få kontakt med honom på något sätt.

Nu är han framme vid mig, jag försöker röra vid honom men min hand stoppas fem centimeter från hans varma hud. Den mänskliga auran verkar hålla änglaseröring borta.

Hans sinne är helt tomt, fokuserat på det han tänker göra. Jag måste fånga honom i fallet. Han klättrar över räcket och håller det hårt bakom ryggen då han lutar sig framåt. Jag har strategisk placerat mig tio meter under honom, beredd att flyga upp och fånga honom så snart han släpps taget.

Hans hjärta slår ett extra slag när han släpper taget om broräcket med ena handen.

Två händer, en hand, ingen hand. Luften slår i ansiktet och vinden viner i håret. Ett par armar slås runt bröstet och ett par vingar som slår för att lufta honom.

Jag har honom, men vart ska jag nu?

Som tur är har han svimmat, han andas men det är knappt, jag måste till sjukhus, Sankt Peters är närmast. Jag får kämpa för att hålla oss i luften för han är tung, det är precis så jag orkar ta oss den korta biten till sjukhuset. Jag landar på gräset utanför huvudentrén och då jag lagt ner honom på gräset och öppnar han ögonen och ser rakt på mig. Han ser förvånad ut.

− Är jag död? Viskar han fram.

− Nej, det är du inte, svarar jag och ler.

− Men du är ju en ängel.

− Det må jag vara, men du är inte dö, och du ska inte dö!

− Men jag hoppade..

− Du ska leva, inte dö! Skriker jag och sjukhuspersonalen måste antingen ha hört mig eller sett honom, för nu kommer de rusandes med bår och allt.

De lägger honom på den och springer in i byggnaden igen.

Han kommer inte att dö på länge, det är jag säker på.

Jag har backat några steg och slår nu vingarna för att lyfta.

Men jag kommer inte långt.

Jag fångas av en vindvirvel som drar mig tillbaka ut över staden och sjön, och ner i vattnet, ner på botten och in i ett väldigt bekant avloppsrör. Det sista jag hör innan syret tar slut är ett ljud jag känner igen sen sist jag var här. Brusandet från en gigantisk vattenvirvel.

− Du klarade det, och på kort tid dessutom, jag är imponerad.

Jag är tillbaka i rummet som nu återigen är svart som natten och rösten är densamma.

− Det gjorde jag, så låt mig gå nu, svarar jag, ivrig nu då återföreningen är nära.

− Det smärtar mig att släppa dig, du hade passat bra in bland min led, svarar den och låter riktigt uppriktig.

− Låt mig gå. Jag är bestämd.

En lucka i taket öppnas och vitt ljus strömmar ner.

− Adjö, du är alltid välkommen ner igen om du ångrar dig.

− Aldrig, säger jag, tar i och skjuter upp genom hålet i taket, för mina vingar fick jag behålla den här gången.

Jag flyger genom vitt ljus, det hörs musik men den är så svag att den nästan är reducerad till bara brus. Jag flyger och flyger. Kommer jag aldrig fram?

Jag ligger på överkastet med de kinesiska tecknen på, utmattad efter den långa resan, då jag hör någon skratta. Jag sätter mig upp i sängen för att se vem det är, men jag vet svaret innan jag ser henne. Jag vet att hon har kopparfärgat hår som vilar över vänster axel, jag vet att hon har sitt röda favoritlinne, jag vet att hon har de svarta byxorna hon älskar så mycket, jag vet att hon har lysande blå ögon. Jag ser på mig själv i

spegeln och tänker:

Gud, vad jag saknat henne.

Världen började vibrera när jag dog
Alla vibrerar i olika ton
En kakofoni av missljud
Men allt tonar bort till ett brus
Knappt hörbart
Världen började tona bort när jag dog

Ensam stod jag kvar
Hur understår jag mig att lämna mig
Här ensam kvar
Jag kan inte leva utan mig
Ensam är jag kvar
Tillbaka till det jag lämnade kvar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kajalpennor med Poeter.se id #26850 innehar upphovsrätten